

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/122/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010200673
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1010200673.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : Linde Engineering Dresden GmbH, Bodenbacher Strasse 80, 012 77 Drážďany, Nemecko, Linde Engineering Dresden GmbH - organizačná zložka, so sídlom Križkova ul. č. 9, 811 04 Bratislava, (právny nástupca Linde-KCA-Dresden GmbH, Bodenbacher Strasse 80, 012 77 Drážďany, Nemecko, Linde-KCA-Dresden GmbH - organizačná zložka, so sídlom Panská ul. č. 14, 811 01 Bratislava), zastúpeného advokátom: JUDr. Ľubomír Schweighofer, so sídlom Šafárikovo nám. č. 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/222/17674-135591/2009/992895-r zo 14. decembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/102/2010 - 100 z 11. júna 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/102/2010 - 100 z 11. júna 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/17674-135591/2009/992895-r zo 14. decembra 2009, ktorým podľa § 48 ods.5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/165406/09/Slá z 23. septembra 2009, ktorým bola žalobcovi podľa § 35 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. uložená pokuta vo výške 21.905,10 € z rozdielu nadmerného odpočtu vyplývajúceho z podaného dodatočného daňového priznania dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie

obdobie kalendárny mesiac december 2004.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že označenie žalobcu v rozhodnutiach správnych orgánov zodpovedalo ustanoveniu § 9 ods. 2 Obch. zák., v dôsledku čoho bola pokuta uložená zahraničnej právnickej osobe, ktorá právnu subjektivitu má, vo veci týkajúcej sa organizačnej zložky tejto zahraničnej právnickej osoby (pozri mutatis mutandis rozhodnutia NS SR 6SŽ 59/03-17 zo 17. októbra 2003, 3Cdo 186/2009 z 10. marca 2010; rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 6/03 z 13. marca 2003, III.ÚS 168/06-14 z 20. júna 2006). V napadnutých rozhodnutiach správne orgány správne uviedli obchodné meno zriaďovateľa, dodatok označujúci jeho právnu formu, ako aj dodatok, že ide o organizačnú zložku. Preto súd námietku žalobcu uvádzanú týmto smerom nepovažoval za dôvodnú.

Prvostupňový súd poukázal na to, že podľa ust. § 3 ods. 1, 2 zák. č. 222/2004 Z. z., zdaniteľnou osobou je každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť podľa odseku 2 bez ohľadu na účel alebo výsledok tejto činnosti. Ekonomickou činnosťou sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Z administratívneho spisu bolo súdu preukázané, že správca dane vydal rozhodnutie podľa § 35 ods. 3 zákona o správe daní o uložení pokuty vo výške 21.905,10 eur potom, čo daňový subjekt, žalobca podal dňa 23.12.2008 v poradí už šieste dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2004, ktorým si znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní o sumu 584.137,19 eur. Dodatočné daňové priznanie žalobca podal po vrátení nadmerného odpočtu. Žalobca vo veci uloženia pokuty podal včas odvolanie, pričom uznal, že pri uplatnení nároku na odpočítanie dane nepostupoval v súlade s ustanoveniami § 49 a §51 zák. č. 222/2004 Z.z., avšak konal tak na základe nesprávneho usmernenia správcu dane. Žalovaný napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Prvostupňový súd uviedol, že režim odpočítania dane umožňuje platiteľovi dane odpočítať daň, ak spĺňa podmienky stanovené zák. č. 222/2004 Z.z., všeobecne uvedené v ustanoveniach § 49 až § 51.

Na základe uvedených skutočností, prvostupňový súd citujúc ustanovenia § 35 ods.3, zákona o správe daní, § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. ustálil, že základným predpokladom uloženia sankcie daňovému subjektu je okrem iného naplnenie znakov protiprávneho konania konaním/nekonaním daňovým subjektom, tzn. porušenie povinnosti špecifikovanej v zákone ako aj porušenie zákona daňovým subjektom čo aj z nedbanlivosti.

Súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca podal 6. dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2004 dňa 23.12.2008, ktorým si znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní o sumu 584.137,19 eur. Preto nebolo sporné ani to, že žalovaný postupoval podľa ustanovenia § 2 ods. 6 zákona o správe daní („Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane“) nakoľko vyrubil pokutu na základe dokázateľne predloženého dodatočného daňového priznania za preskúmané zdaňovacie obdobie.

Žalobcova argumentácia o tom, že časový rozdiel, ktorý vznikol medzi deklarovaným vznikom daňovej povinnosti a deklarovaným vznikom práva na odpočítanie dane bol zo strany daňového subjektu vytvorený chybné a dodatočné daňové priznania neodrážali skutkový stav a že daňový subjekt nemohol byť v omeškaní s platbou, pretože v skutočnosti nemal vôbec povinnosť platiť neobstojí, pretože citované zákony výnimku pri pokutovaní za daňové delikty nepripúšťajú a navyše vyrubená pokuta je závislá od porovnania podaného dodatočného daňového priznania k posledne podanému dodatočnému daňovému priznaniu.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 j ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

II.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, pričom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.06.2013, spis. zn.: 3S/102/2010-100, v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, alebo aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania; alternatívne, aby Najvyšší súd SR v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušil konanie na predloženie predbežnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej „Súdny dvor EÚ“).

Žalobca odôvodnil svoje odvolanie tým, že:

- a/ podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- b/ podľa § 205 ods. 2 písm. b) konanie ma inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ podľa § 205 ods. 2 písm. c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d/ podľa § 205 ods. 2 písm. d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ podľa § 205 ods. 2 písm. f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca uviedol, že v celom konaní zdôrazňoval, že takto uplatneným postupom zo strany daňových úradov dochádza k šikanóznemu výkladu zákona a k porušovaniu zásady daňovej neutrality. Súd prvého stupňa vôbec neprihliadol na skutočnosť, že žalobca si na základe nesprávneho usmernenia zo strany daňových úradov uplatňoval právo na odpočítanie dane z faktúr v iných zdaňovacích obdobiach, aj keď mal nárok uplatniť si z faktúr daň v tom istom období ako vznikla daňová povinnosť a výsledný efekt vo vzťahu k štátnej správe by bol nulový pri tzv. samozdanení. Uvedené preukázal aj prehľadnou tabuľkou, ktorú predložil na pojednávaní dňa 11.06.2013, ktorej výsledky jednoznačne preukazovali, že k poškodeniu štátneho rozpočtu nedošlo, ale práve naopak, žalobca bezúročne úveroval niekoľko mesiacov štátny rozpočet.

Ako dôkaz, že štátny rozpočet nebol na DPH ukrátený, zaslal daňovému úradu dodatočné daňové priznania k DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia, ktoré boli vypočítané za účelom spätného priradenia vstupov k výstupom pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku podľa § 11 zákona o DPH a pri tovaroch a službách, pri ktorých príjemca platí daň v zmysle § 69 ods. 2 až 4 zákona o DPH. Prvostupňový súd svojom rozhodnutí sa vôbec nevysporiadal s tým, že žalobca nemohol byť v omeškaní s akoukoľvek platbou, pretože v skutočnosti vôbec nebol povinný platiť, ale mal uplatniť samozdanenie pri nadobudnutí tovaru a služieb z iného členského štátu. Je preto nemysliteľné, aby žalobca spôsobil následok, ktorým je ukrátenie štátneho rozpočtu. Žalobca nemal platiť žiadnu daň a žiadna daň mu ani nemala byť vrátená, avšak práve na základe nesprávneho usmernenia príslušného daňového úradu pravidelne uhrádzal DPH a až o niekoľko mesiacov dostával tieto platby naspäť. Žalobca v zmysle vyššie uvedeného nemohol byť v omeškaní s akýmkoľvek platbami, pretože v skutočnosti vôbec nemal povinnosť platiť, keďže v zmysle zákona o DPH ide o intrakomunitárne nadobudnutie tovaru a služieb a vnútropodnikových prevodov. Tvrdenie oprel aj o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, podľa ktorého podriaďovať právo na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru v rámci EÚ rešpektovaním formálnych povinností bez zohľadnenia základných požiadaviek, a najmä bez skúmania, či boli tieto povinnosti splnené, ide nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie správneho výberu dane.

Žalobca uviedol, že v daňovom konaní postupoval v súlade s pokynmi pracovníkov daňového úradu, ktorí mu odporučili podať dodatočné daňové priznania, čím by došlo k usporiadaniu právneho stavu, ako aj k preukázaniu, že štátny rozpočet SR nebol ukrátený. Následne potom, čo žalobca postupoval týmto spôsobom, bol zo strany príslušného daňového úradu sankcionovaný za rozdiel nadmerného odpočtu vyplývajúceho z dodatočného daňového priznania DPH za obdobie apríl 2005.

Poukázal na to, že zákon č.222/2004 Z.z. o DPH ani relevantná Smernica Rady 2006/112/ES neobsahujú

výslovné ustanovenia pre prípad, že z dôvodu omylu je na faktúre alebo v daňovom priznaní uvedená čiastka DPH, hoci nie je dlžná na základe uskutočneného zdaniteľného plnenia. Súdny dvor EÚ v obdobných prípadoch rozhodol (v rozsudkoch C-454/98 *Schmeink & Cofreth* a *Strobel*, C-78/02 *Karageorgou*, C-342/87 *Genius Holding* a C-566/07 *Stadeco BV*), že zaručenie neutrality DPH je vecou členských štátov a je na nich, aby vo vnútroštátnych predpisoch zakotvili opatrenia, podľa ktorých by neodôvodnene priznaná daň mohla byť oprávnená. Prítom však Súdny dvor zdôraznil, že opatrenia členských štátov na zabezpečenie presného výberu dani nemôžu ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa.

Žalobca postupoval v súlade s Metodickým pokynom Daňového riaditeľstva SR (vydaným k zákonu č. 83/2009 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon o DPH) a napriek tomu, že tento metodický pokyn bol vydaný až po období, ktoré je sporné, treba prihliadnuť na to, že znenie § 49 a § 51 zákona o DPH sa od roku 2005 do podania žaloby nezmenilo, a teda možno tento metodický pokyn uplatniť aj v predmetnom prípade. Žalobca mal za to, že uloženie pokút žalobcovi zo strany daňových úradov odporuje účelu ustanovení § 49 a § 51 zákona o DPH, ako aj predpisom EÚ. Postup daňových úradov je v rozpore s právnymi predpismi EÚ v oblasti DPH a najmä so zásadou daňovej neutrality, čo však súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vôbec nezohľadnil a zaoberal sa výlučne formálnou stránkou veci, kedy uviedol, že príslušné zákony vzťahujúce sa na uvedený prípad výnimku pri pokutovaní za daňové delikty nepripúšťajú.

Podľa názoru žalobcu takýto striktný výklad zákona nemá oporu v súčasnom právnom systéme a v modernom nazeraní na právo v kontexte členstva SR v EÚ. Poukázal aj na záver Ústavného súdu SR, ktorý v náleze zo dňa 01.07.2008, spis. zn.: III. ÚS 341/2007 uviedol: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“

K skutočnosti, že ústavne súladný výklad musí mať prednosť pred inými metódami výkladu, sa Ústavný súd SR vyjadril vo viacerých rozhodnutiach nasledovne: „Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd...“ (napr. II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07, podobne aj I. ÚS 252/07).

Žalobca mal za to, že súd prvého stupňa nedostatočne vyhodnotil všetky žalobcom prednesené tvrdenia a predložené dôkazy a venoval sa právnej veci z čisto formálneho hľadiska. Bol toho názoru, že súdy Slovenskej republiky sú povinné sa pri rozhodovaní riadiť nielen právnymi predpismi SR, ale sú povinné prihliadať aj na všetky všeobecné záväzné právne predpisy v rámci EÚ a judikatúru Súdneho dvora EÚ v tejto súvislosti. Z uvedeného dôvodu nemožno konštatovanie súdu prvého stupňa o tom, že pokiaľ zákon nepripúšťa výnimky pri pokutovaní za daňové delikty, nie je možné ich udeliť, hoci je uloženie pokuty v zrejmom rozpore so zásadou daňovej neutrality, ktorá patrí medzi základné zásady jednotného trhu EÚ, považovať za súladné s právnymi predpismi EÚ, nakoľko je v zrejmom rozpore aj s výkladom príslušných ustanovení o DPH Súdnym dvorom EÚ, ktorý jasne deklaroval, že opatrenia, ktoré členské štáty vytvárajú na zabezpečenie presného výberu daní, nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov.

Žalobca mal za to, že súd prvého stupňa nevykladal zákon v súlade s právom EÚ, keď takýto flagrantný šikanózný výklad zákona zo strany daňových úradov neobmedzil tým, že by ich rozhodnutia zrušil a nariadil im vykladať zákon v súlade s právom EÚ. Pokiaľ mal súd prvého stupňa pochybnosti o súlade zákona DPH s európskym právom, mal sa obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor EÚ tak, ako mu to umožňuje znenie čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodný čl. 234 Zmluvy o založení európskeho

spoločenstva), kde je uvedené: „Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv, b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie.“

Žalobca uviedol, že súd prvého stupňa tým, že sa nezaoberal otázkou dodržiavania zásady daňovej neutrality zo strany daňových úradov, došlo z jeho strany k porušeniu práv žalobcu, ktorý má právo na to, aby sa všetky právne predpisy SR vykladali v súlade s právom EÚ a nepôsobili voči žalobcovi diskriminačne. Vzhľadom na to, že žalobcovi bola uložená pokuta za postup, ktorý preukázateľne nepoškodil štátny rozpočet SR a ktorý by za iných okolností nebol predmetom akéhokoľvek skúmania zo strany daňových úradov, konaním orgánov štátnej správy došlo k diskriminačnému správaniu voči žalobcovi.

V prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou žalobcu, žalobca mal za to, že je daný dôvod na predloženie predbežnej otázky týkajúcej sa súladu zákona o DPH s právom EÚ v prípade daňovej neutrality Súdnemu dvoru EÚ. V zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v otázkach výkladu zmlúv a aktov orgánov EÚ je v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ.

Vzhľadom na to, že podľa názoru žalobcu došlo rozhodnutiami daňových úradov k porušeniu zásady daňovej neutrality zakotvenej v právnych predpisoch EÚ, žalobca navrhol, aby NS SR v odvolacom konaní v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušil konanie na predloženie predbežnej otázky Súdnemu dvoru EÚ.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel v plnom rozsahu.

III.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/102/2010 - 100 z 11. júna 2013 potvrdil, pretože podľa jeho názoru krajský súd správne vyhodnotil právnu stránku veci a dôkladne sa vecou zaoberal. Uviedol, že daňový úrad postupoval v zmysle platných a účinných zákonov pri uložení sankcií za podanie dodatočných daňových priznaní na DPH, teda bol dodržaný čl. 13 Ústavy SR, že povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Tvrdenia žalobcu o šikanóznom výklade zákona a porušení zásad daňovej neutrality ním neboli špecifikované a preukázané. Žalobca nesprávne uplatnenie práva na odpočítanie dane a následne podanie niekoľkých dodatočných daňových priznaní na DPH za zdaňovacie obdobie december 2004 zdôvodňuje nesprávnym usmernením daňového úradu, čo žalovaný odmietol ako nepreukázané.

V odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane o uložení pokuty žalobca uviedol, že všetky úkony, ktoré sa týkali schvaľovania prijatých faktúr sa uskutočňovali v sídle zriaďovateľa organizačnej zložky v Nemecku, preto vznikol časový nesúlad medzi prijatím dodávateľských faktúr zriaďovateľom, ich odsúhlasením zodpovednými pracovníkmi zriaďovateľa a ich odoslaním a záúčtovaním v účtovníctve organizačnej zložky na Slovensku. Tento stav trval v niektorých prípadoch aj niekoľko mesiacov. Preto nastal posun od uskutočnenia dodávky služby alebo tovaru, /prípadne vystavenia faktúry/ a prijatia príslušnej faktúry v organizačnej zložke. Organizačná zložka pochybila a neuvedomila si, že zriaďovateľ a jeho organizačná zložka sú ten istý subjekt.

Žalovaný uviedol, že dôvody žalobcu sú subjektívneho charakteru, pretože neznalosť, kedy má uviesť dodávateľské faktúry od zahraničných platiteľov do daňového priznania DPH po vstupe do EÚ, teda kedy mu vznikla z týchto faktúr daňová povinnosť a kedy právo na odpočítanie dane pri tzv. samozdanení, nie je vinou správcu dane. Po vstupe do EÚ od 01.05.2004, platil v tuzemsku zákon č. 222/2004 Z.z. o DPH v znení neskorších predpisov pre všetkých platiteľov DPH, teda žalobca nebol výnimkou. Ak skutočne žalobca nevedel aplikovať ustanovenia zákona o DPH, mohol napr. požiadať o stanovisko daňového poradcu. Uviedol, že žalobca nemôže svoju nevedomosť zákona o DPH a jeho nesprávne aplikovanie, dávať za vinu správcovi dane. Žalobca nebol jediným platiteľom v tuzemsku a keď ostatní platitelia dane vedeli ako majú postupovať podľa zákona o DPH, bolo povinnosťou žalobcu, aby poznal a konal podľa platného a účinného zákona o DPH, aj on, keď bol platiteľom dane. Uvedený názor žalovaného potvrdil aj Najvyšší súd SR, ktorý v rozsudku č. 4Sžf/20/2011 uviedol, že žalobca ako

podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov (plnenie daňových povinností je jedna z podstatných podmienok podnikania).

Žalovaný uviedol, že metodický pokyn vydaný Daňovým riaditeľstvom SR, na ktorý sa žalobca odvoláva, nenahrádza platnú a účinnú legislatívu. Odpočítať daň z tovaru alebo zo služby je možné v tom zdaňovacom období, v ktorom pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Uplatnenie práva na odpočítanie dane je upravené v ust. § 51 zákona o DPH, v nadväznosti na ust. § 49 zákona o DPH.

Ak žalobca /platiteľ dane/, podľa vyjadrenia v odvolaní spĺňal ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov na uplatnenie práva na odpočítanie dane z faktúr za nákup tovarov služieb vyhotovených dodávateľmi z iných členských štátov pri tzv. samozdanení, keď mu z tých istých faktúr vznikla daňová povinnosť v decembri 2004 a platiteľ si daň uplatnil v iných zdaňovacích obdobiach z dôvodu nevedomosti a neskúsenosti, nie je to vinou správcu dane. Ak mal platiteľ faktúru od dodávateľa, bolo podľa zákona jeho právom, nie povinnosťou, uplatniť si z nej nárok na odpočítanie dane v príslušnom zdaňovacom období, keď mu nárok na odpočítanie dane vznikol. Správca dane nemohol za daňový subjekt uplatňovať jeho práva, o ktorých nemal vedomosť. Za vzniknuté rozdiely zodpovedá žalobca, ktorý je ako platiteľ dane povinný podľa ust. § 70 zákona o DPH viesť osobitné záznamy podľa jednotlivých zdaňovacích období o nadobudnutí tovaru z iného členského štátu a o prijatí služieb z iného členského štátu. Na účely odpočítania dane vedie platiteľ záznamy v členení na tovary a služby s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a s možnosťou pomerného odpočítania dane.

V rozhodnutí žalovaného bolo jednoznačne uvedené, že na základe podaného dodatočného daňového priznania za december 2004, správca dane uložil pokutu podľa ust. § 35 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. z rozdielu oproti podanému daňovému priznaniu, ktorý bol uvedený v podanom dodatočnom daňovom priznaní v riadku 33 v sume 17 597 717 Sk a teda v danom prípade prišlo k naplneniu zákonných skutočností uvedených v tomto ustanovení zákona a uloženie pokuty bolo obligatórne zo strany správcu dane. Postup správcu dane pri vydaní pokuty v sume 21 905,10 Eur bol v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobca uviedol v daňovom priznaní nadmerný odpočet v sume 34 464 879,-Sk, ktorý mu bol v zákonnej lehote vrátený a v podanom dodatočnom daňovom priznaní uviedol, že mal nárok na nadmerný odpočet v sume 23 359 945 Sk, teda znížil si nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní o 17 597 717 Sk a z tohto rozdielu bola vyrubená správcom dane pokuta. Žalovaný v rozhodnutí potvrdil, že správca dane postupoval správne pri uložení pokuty aj pri jej výpočte. V odvolaní nebola splnomocneným zástupcom vznesená námietka proti výpočtu pokuty, výslednej sume, ani proti jej zákonnému uloženiu, preto sa žalovaný k týmto veciam dopodrobna nevyjadroval, ale zhodnotil správnosť a výpočet sumy.

Žalovaný uviedol, že žalobca sám zistil, že podal nesprávne daňové priznanie a päť dodatočných daňových priznaní, a preto podal za 12/2004 ďalšie šieste dodatočné daňové priznanie. U žalobcu nebola vykonaná daňová kontrola ani miestne zisťovanie, žalobca sám zistil, že podal nesprávne daňové priznanie na DPH, preto podal dodatočné daňové priznanie, čo upravovalo ust. § 39 zákona o správe daní a poplatkov a jedine podaním dodatočného daňového priznania sa dá napraviť nesprávne podané daňové priznanie. Správca dane akceptoval podané dodatočné daňové priznanie a zároveň bol povinný zo zákona, z uvedeného rozdielu dane uložiť pokutu podľa ust. § 35 ods. 3 zákona o správe daní, čo aj urobil.

Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol viaceré rozsudky Súdneho dvora EÚ, podľa názoru žalovaného nepreukázal, že skutkový stav má prvky týchto rozsudkov. Uloženie sankcie v danom prípade z rozdielu nadmerného odpočtu vyplývajúceho z podaného dodatočného daňového priznania, bolo v rámci toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa.

Podľa názoru žalovaného, krajský súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol, pretože správne orgány postupovali pri uložení pokuty podľa zákonných ustanovení. Žalobca žiadal o dodržanie zásady daňovej neutrality, pritom si svojim konaním nesprávne uplatňoval DPH a to, že toto jeho konanie malo negatívny vplyv na štátny rozpočet SR je jednoznačne vidieť aj z rozdielov dane uvedených v podaných dodatočných daňových priznaniach DPH. Podľa názoru žalovaného, odvolací súd preto nemá dôvod na podanie prejudiciálnej otázky.

Žalobcovi bola uložená sankcia ako dôsledok porušenia povinností, ktoré mu vyplývali z daňových predpisov. Žalobca ako platiteľ DPH priznal podaním dodatočného daňového priznania DPH, že daňové

priznanie DPH za 12/2004 bolo podané nesprávne. Žalovaný preskúmal rozhodnutie správcu dane a potvrdil správnosť jeho vydania, výpočtu a opodstatnenosť jeho vydania. Dôvody uvedené žalobcom voči rozhodnutiu žalovaného sú irelevantné v danej veci. Žalovaný v závere uviedol, že z predmetnej pokuty uloženej žalobcovi rozhodnutím č. 600/232/165406/09/Slá, daňový úrad povolil úľavu v sume 10 952,60 Eur.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 3S102/2010-100 zo dňa 11.06.2013 potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. februára 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo - na základe včas podaného odvolania žalobcu - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom období, na účely tohto zákona sa nadobudnutím tovaru v tuzemsku z iného členského štátu rozumie nadobudnutie práva nakladať ako vlastník s hnutelným hmotným majetkom odoslaným alebo prepraveným nadobúdateľovi dodávateľom alebo nadobúdateľom alebo na ich účet do tuzemska z iného členského štátu.

Podľa § 20 ods. 1, daňová povinnosť pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vzniká a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru, alebo

b) dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písmena a/.

Podľa ods. 2, nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu sa považuje za uskutočnené, ak by takýto tovar bol považovaný za dodaný v tuzemsku.

Podľa § 69 ods. 2 zdaniteľná osoba je povinná platiť daň pri službe a pri tovare dodanom s inštaláciou alebo montážou, ktoré jej dodala zahraničná osoba z iného členského štátu alebo z tretieho štátu, ak ide o službu alebo tovar s miestom dodania v tuzemsku; zdaniteľná osoba nie je povinná platiť daň, ak je zahraničná osoba platiteľom.

Podľa § 49 ods. 1, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ods. 2, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4 a ním uplatnená z tovaru, pri ktorom je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 7,

c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a.

Podľa § 51 ods. 1, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ je daň uvedená v záznamoch podľa § 70,

c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c/ má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu a v prípade premiestnenia tovaru platiteľa z iného členského štátu do tuzemska doklad o premiestnení tovaru.

Podľa § 70 ods. 1 platiteľ je povinný viesť podrobné záznamy podľa jednotlivých zdaňovacích období o dodaných tovaroch a službách a o prijatých tovaroch a službách; osobitne vedie záznamy o dodaní tovarov a služieb do iného členského štátu, o nadobudnutí tovaru z iného členského štátu, o prijatí služieb z iného členského štátu a o dovoze tovaru. V záznamoch sa uvádzajú údaje rozhodujúce pre správne určenie dane. Na účely odpočítania dane vedie platiteľ záznamy v členení na tovary a služby s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a s možnosťou pomerného odpočítania dane. Platiteľ vedie záznamy aj o platbách prijatých pred dodaním tovarov a služieb a o platbách poskytnutých pred dodaním tovarov a služieb.

Podľa ods. 2 platiteľ vedie osobitne záznamy o tovare podľa § 8 ods. 4, ktorý bol odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu, a o tovare podľa § 11 ods. 8, ktorý bol odoslaný alebo prepravený do tuzemska z iného členského štátu.

Podľa § 35 ods. 1 písm. f/, zákona o správe daní, správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume

rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a súčtu vlastnej daňovej povinnosti zistenej správcom dane a nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní alebo v dodatočnom daňovom priznaní.

Podľa ods. 3, ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie z rozdielu medzi daňou uvedenou v daňovom priznaní alebo hlásení a vyššou daňou uvedenou daňovým subjektom v dodatočnom daňovom priznaní, alebo v dodatočnom hlásení, správca dane mu uloží pokutu podľa odseku 1 v polovičnej výške. Rovnako sa postupuje, ak daňový subjekt dodatočným daňovým priznaním zvýši vlastnú daňovú povinnosť alebo zníži nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní; tento postup sa uplatní aj pri podaní daňového priznania, ktorým sa zníži uplatnené vrátenie dane. Ak daňový subjekt podal dodatočné daňové priznanie, ktorým si znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní, pred vrátením nadmerného odpočtu alebo pred započítaním nadmerného odpočtu, správca dane pokutu neuloží. Ak daňový subjekt opraví dodatočným daňovým priznaním nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní na vlastnú daňovú povinnosť, správca dane mu uloží pokutu podľa odseku 1 v polovičnej výške zo súčtu vlastnej daňovej povinnosti uvedenej v dodatočnom daňovom priznaní a nadmerným odpočtom uvedeným v daňovom priznaní; ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie pred vrátením nadmerného odpočtu alebo pred započítaním nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, správca dane mu uloží pokutu podľa odseku 1 v polovičnej výške z vlastnej daňovej povinnosti uvedenej v tomto dodatočnom daňovom priznaní.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorým bola žalobcovi podľa § 35 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. uložená pokuta vo výške 21.905,10 € z rozdielu nadmerného odpočtu vyplývajúceho z podaného dodatočného daňového priznania dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie kalendárny mesiac december 2004.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, ktorého súčasťou bol aj spis prvostupňového správneho orgánu, bolo zistené, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní obsahuje aj osobitnú úpravu postihu za správne delikty, ktorých sa daňové subjekty pri plnení resp. neplnení svojich povinností vyplývajúcich zo zákona dopúšťajú.

V prejednávacom prípade je predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty za správny delikt, ktorého sa žalobca dopustil tým, že podal dňa 23.12.2008 v poradí šieste dodatočné daňové priznanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2004, ktorým si znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní o sumu 584 137,19 €.

Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že žalobca v daňovom priznaní uviedol nadmerný odpočet v sume 34 464 879 Sk, ktorý mu bol v zákonnej lehote vrátený a v podanom dodatočnom daňovom priznaní uviedol, že mal nárok na nadmerný odpočet v sume 23 359 945 Sk, teda znížil si nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní o 17 597 717 Sk a z toho rozdielu bola vyrubená správcom dane pokuta.

Tvrdenie žalobcu, že bezúročne úveroval štátny rozpočet v predmetnom prípade neobstoí, nakoľko na základe daňového priznania za mesiac december 2004 mu bol nadmerný odpočet aj vrátený. Dodatočným daňovým priznaním žalobca priznal, že si uplatnil neoprávnene vysoký nadmerný odpočet, t. j. priznal, že neoprávnene používal finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu a správca dane bol povinný uložiť z tohto uvedeného rozdielu dane sankciu podľa § 35 zákona o správe daní, čo aj napadnutým rozhodnutím urobil.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že účtovník žalobcu postupoval pri podávaní daňového priznania za mesiac december 2004 nesprávne, nemôže byť pripočítaná na ťarchu správcu dane. Pokiaľ

žalobca v odvolaní ako aj v žalobe poukazoval na judikatúru Súdneho Dvora EÚ, odvolací súd dáva do pozornosti, že uvedené rozhodnutia sa týkajú princípu daňovej neutrality a zabráneniu dvojitého zdanenia, pričom v prejednávanom prípade išlo o uloženie sankcie za spáchanie správneho deliktu. Z uvedených dôvodov sú na predmetný prípad tieto rozhodnutia neaplikovateľné.

Na záver považuje odvolací súd za dôležité pripomenúť, že vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu, t. j. že sankcia bola udelená žalobcovi nie na základe zistení správcu dane (daňová kontrola a miestne zisťovanie), ale na základe zistení samotného žalobcu, že nesprávne postupoval pri uplatňovaní zákona o DPH, bolo povinnosťou žalobcu v správnom konaní predložiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o tom, kedy mu vznikla daňová povinnosť, nárok na odpočet dane, akým spôsobom viedol účtovníctvo, prípadne, že (ak vôbec) došlo k dvojitému zdaneniu a pod. Žalobca však tieto dôkazy nepredložil a v odvolaní, rovnako ako v žalobe, uvádzal len všeobecné tvrdenia o tom, že nesprávne údaje v daňovom priznaní boli spôsobené nesprávnym usmernením správcu dane a časovým posunom, od prijatia faktúr od zahraničných dodávateľov zriaďovateľom, do času, kedy sa dostali tieto faktúry do dispozície organizačnej zložky. Pritom však neuviedol o ktoré faktúry, od ktorých dodávateľov, kedy a na aký tovar vystavené sa jedná, nepredložil žiadne zmluvy s dodávateľmi, na základe ktorých sa mali dodávky tovaru, resp. služieb uskutočňovať. Ani v súdnom konaní nepredložil konkrétne doklady preukazujúce jeho tvrdenia, pričom ako uviedol opakovane žalovaný, v administratívnom spise sa tieto doklady nenachádzajú, nakoľko správca dane nevykonával u žalobcu daňovú kontrolu, ani miestne zisťovanie a nie je povinnosťou správcu dane, ani žalovaného a napokon ani súdov pri súdnom prieskume vyhľadávať za žalobcu dôkazy svedčiacie v jeho prospech.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Záverom senát odvolacieho súdu považuje za potrebné uviesť, že k zhodnému právnomu záveru dospel Najvyšší súd SR aj pri rozhodovaní v iných skutkovo a právne totožných veciach týkajúcich tých istých účastníkov, ale iných zdaňovacích období (rozhodnutia zo 14.2.2014 - sp. zn. 2Sžf/59/2013, 2Sžf/114/2013).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.